

VĚŽNÍK

KOMPAS TŘEŠŤSKÉ FARNOSTI

Sloužit?!? 4

Člověk nemůže žít bez lásky. Jestliže se s láskou nesetká, pak jeho životu chybí smysl a není schopen lásku prokazovat druhým. Láska je ten správný hybatel naší služby.

Vzpomínka 5

Pán Ježíš řekl: „*Jdu napřed, abych vám připravil místo.*“ Není snad člověka, který v této době nenavštíví hřbitov. Zde máme své blízké, jimž vděčíme za svůj život a své vlohy.

www.farnosttrest.me.cz
veznik@email.cz

Šéfredaktor:
Ing. Vladislav Hynk (VH)

Redakce:
Jana Staňková (JaS)
Tereza Novotná (Terry Speary)
Mgr. Květa Zažímalová (KZ)

Další autoři příspěvků:
Pavel Kovář (KP)

Jazyková korektura:
Mgr. Květa Zažímalová

**Grafická úprava
a předtisková příprava:**
David Zažímal

Tisk zajistil:
Zdeněk Havlíček
soukromá pojišťovací kancelář
České pojišťovny a.s.
tel.: +420 567 214 394
mobil: +420 606 237 655
havlicek.pojistkanc@tiscali.cz

Distribuce:
Distribuci zajišťuje redakce
nákladem 229 výtisků.

Adresa redakce:
Na Hrázi 184/3, Třešť 589 01,
tel. +420 567 234 263

Kolportéři:
redakce &
Marie Bambulová, Michael Bambula,
Eva Fencíková, Jiří Staněk
a kolportéři z bratrských farností

Stanovisko redakce se nemusí ztotožňovat s obsahem zveřejněných příspěvků. Anonymní příspěvky nezveřejňujeme!

Obsah	2
Úvodní slovo	3
Sloužit?!?	4
Vzpomínka na všechny věrné zemřelé	5
Kdo byli?	5
Rozhovor s ďáblem	6
Českomoravská Fatima	7
Montserrat	8
Hřbitov	9
Máte strach ze smrti?	10
CSA - ohlas	10
Posvěcení římských bazilik	11
V růžencovém měsíci říjnu	12
Zamyšlení	12
Závist	13
Modlitba za zemřelé	14
Hoj, ty štědrý večere	15
Repelent pro opice	16
Ministrantské služby	17
Velká cena konírny	18
Dětem	19
Informace	20

EDITORIAL

Vážení a milí farníci,

zdá se to jako včera, ale jsou to již dva měsíce, kdy jste v rukách drželi poslední výtisk našeho farního časopisu. Po prázdninovém setkání animátorů se dají uplynulé dva měsíce charakterizovat jako odpočinkové, život ve farnosti se ale nezastavil. Alespoň zlomek toho, co jsme prožili, je zachyceno na následujících stránkách. Ale zajisté to není vše, každý z nás prožil svůj vlastní příběh, se kterým se chce nebo nechce s druhými rozdělit.

A co budoucnost? Dva měsíce - listopad i prosinec - očekáváme s lidskou netrpělivostí. Ať si říkáme či myslíme, co chceme, blízkost Vánoc, a s tím i pro nás spojená oslava Ježíšova příchodu na náš svět, je nepopiratelná. Ano, před námi křesťany je období adventu. Tato doba, jež je vhodná pro zrekapitulování dosavadního života, nás k tomu sama vybízí. Je vhodná pro nalezení správného vnitřního klíče, kterým bychom otevřeli své srdce pro Ježíše a nabídli se mu. Můžete se zeptat: Proč? Je na to snadná odpověď - proto, abychom uslyšeli Boží hlas a nespoléhalí se pouze na své vlastní síly, abychom přizvali do svých životů Krista.

Než však společně vstoupíme do adventní doby, oslavíme Slavnost Všech svatých a Památku zesnulých. Nezapomeňme na návštěvu hrobů těch, kteří nás předešli, i na modlitbu za všechny zemřelé. Také nás čeká konec i začátek církevního roku spojený s oslavou Ježíše Krista Krále a samozřejmě nesmím zapomenout ani na pouť v našem farním kostele. Na listopad je také připravena tradiční podzimní farní akademie se zajímavým hostem.

Závěrem Vám chci poděkovat za Váš zájem o náš časopis, za Vaše finanční dary, za to, že na nás nezapomínáte ve Vašich ustavičných modlitbách. Nezapomeňte se prostřednictvím našeho časopisu s námi ostatními podělit o zajímavé a obohacující zážitky. Já i všichni ostatní budeme rádi. Proto Vám chci připomenout, že uzávěrka příštího (již vánočního) čísla bude nejpozději 7. prosince.

Vladislav Hynk
šéfredaktor

PS: Jak jsem byl upozorněn, při papežské hymně - číslo písně 931 - se stojí. Budu si to už pro příště pamatovat.

V dnešní společnosti je člověk pracovně velmi vytížen a když přijde ze zaměstnání domů, tak chce mít svůj klid, odpočinek. Samozřejmě, člověk má na prvním místě povinnost plnit poctivě svoji práci a řekl bych, že nároky na zaměstnance se zvyšují. Každý z nás si chce tedy po právu odpočinout. Ale dá se také říci, že dnešní člověk má více volného času. Možná si myslíte, že vy to jistě nejste.

Sloužit, co se zase bude po nás chtít?

Sloužit?!?

Většinou pro nás „volný čas“ znamená, že je můj a že mi na něj nikdo nesmí sáhnout. Takového času není asi nikdy dost. Jestliže budu dobrý, tak něco málo mohu věnovat druhým. Takto většinou smýšlíme.

Proč bych tedy měl dělat ještě něco „navíc“?

Člověk nemůže žít bez lásky. Jestliže se s láskou nesetká, pak jeho životu chybí smysl a není schopen lásku prokazovat druhým. Lásky je ten správný hybatel naší služby. Pro nás - pro křesťany - je důležité zakusit Boží lásku, která nás sama učí milovat druhé. Chceme-li být křesťany, tak se snažíme jednat podle příkladu našeho Pána, který řekl a také dělal: „*Kdo by chtěl*

být mezi vámi veliký, ať je vaším služebníkem, a kdo by chtěl být mezi vámi první, ať je otrokem všech. Vždyť ani Syn člověka nepřišel, aby si nechal sloužit, ale aby sloužil a dal svůj život jako výkupné za všechny.“ Mk 10, 43-45. Služba tedy patří k jádru křesťanství, není to něco navíc.

V poslední apoštolské exhortaci „Církev v Evropě“ píše papež:

„Slouží-li církev lásce, dává zároveň růst „kultuře solidarity“, a tak přispívá k tomu, aby znovu dala život všeobecným hodnotám soužití. V tomto ohledu je třeba znovu objevit ryzí smysl křesťanské dobrovolnické služby. Zrodila se z víry a byla jí stále živena; musí umět spojovat profesionální schopnost s ryzí láskou a pobízet ty, kdo ji vykonávají, aby pozvedli city prosté filantropie (lidumilství, dobročinnost) na výši Kristovy lásky; aby znovu nabývali, každý den mezi námahami a únavou, vědomí důstojnosti každého člověka; aby objevovali potřeby osob a otevřeli – je-li to nutné – novou cestu tam, kde je naléhavější nouze; konečně aby věnovali pozornost a podporu slabším.“ čl. 85

Jak to vše při pracovní vytíženosti zvládnout? Lásky hledá cesty, láska má oči a uši otevřené. „*Kdo má ucho, ať poslouchá, co říká Duch církevním obcím...*“ (Zj 2,7). Tento Duch nás vede a zároveň k této lásce uschopňuje.

V eucharistické modlitbě „Smíření - návrat k Otci“ se modlíme: „*Ty nám skrze svého svatého Ducha dáváš v Kristu nový život, abychom neustále chválili tvé jméno a sloužili našim bratřím a sestřím.*“ V jiné eucharistické modlitbě se modlíme: „*Dej, aby věřící uměli poznávat ve světle víry znamení času a ochotně dávali své síly do služeb evangelia. Nauč nás vnímat potřeby lidí: ať sdílíme jejich smutek i úzkost, radost i naději, ukazujeme jim cestu k spáse a jdeme společně s nimi do tvého království.*“

Kéž se tak stane.

P. Roman Kubín

Vzpomínka na všechny věrné zemřelé

„Civilizace na rozcestí“ - pod tímto názvem jsem nedávno četl úvahu známého dětského onkologa prof. Josefa Kouteckého, z které cituji: „Pustíte-li si televizi, na jednom programu americký thriller, na druhém krimi a na třetím třeba Tele-Tele a na to vše se dívá budoucnost národa, naše děti. Dobré slovo a výchova těžko něco zmůžou, když selhává především rodina, často i škola, a děti jsou bez dohledu. U počítačů si hrají tak, že zabíjejí virtuální protivníky. Později užívají drogy, ohlušují se na diskotékách a technoparty. Já z toho všeho nevidím nadějně východisko, mám dokonce pocit, že se naše civilizace dostává do krize. Jako kdysi Řím v době Neronově, taky už nemohl dál. Sociální úroveň lidstva je stále horší, protože máme stále dokonalejší prostředky k vzájemnému vraždění. Beztrestně se ničí příroda, zabíjejí se velryby, jihoamerické pralesy jsou z devadesáti procent zlikvidovány, ozónová vrstva se tenčí. A mafie vládnou dokonalejšími technologiemi než ti, kteří je stíhají. Ovládnou svět a doniči, co tu zbylo? Pak se začnou vybíjet mezi sebou. A možná vznikne nová civilizace. Jenže jaká?“ Tolik slova profesora.

Není to důvod k zamyšlení? Věřím, že život bez Boha a Desatera k tomu jen směřuje.

V následujících listopadových dnech povedou naše kroky k hrobům našich prarodičů či rodičů. Poděkujme jim za to, že oni nám zprostředkovali ten největší Boží dar - dar víry. Proto i dnešní rodiče mají veliký závazek a úkol vůči Bohu, aby vedli své svěřené děti ve víře, neboť oni jsou budoucnost církve.

Pán Ježíš řekl: „Jdu napřed, abych vám připravil místo.“ Není snad člověka, který v této době nenavštíví hřbitov. Zde máme své blízké, jimž vděčíme za svůj život a své vlohy. A nejen to - nabízí nám možnost zastavit se a podívat se zpět. Kdo byli moji rodiče, příbuzní, přátelé? Spojme se s nimi ve vzájemné modlitbě, vždyť oni, kteří nás předešli, se za nás také přimlouvají. Buďme jim, za vše co pro nás vykonali, vděční.

- KP -

Kdo byli?

Svatá Lucie

Život mučednice svaté Lucie je opředen mnoha legendami. Lucie přišla na svět kolem roku 286 v Syrakusách, jako dítě složila slib čistoty, avšak nikomu o tom neřekla. Když pak vyrostla, chtěla ji její matka provdat za váženého pohanského mladíka. Lucie prosila Boha, aby ji od tohoto sňatku zachránil. Když její matka těžce onemocněla, přemluvila ji dcera k pouti ke hrobu svaté Agáty v Katánii. Matka se skutečně uzdravila a Lucii splnila její jediné přání, aby nadále vedla panenský život.

S tímto rozhodnutím ovšem nesouhlasil její ženich. Udal Lucii u místodržícího císaře Diokleciána, který byl obávaným pronásledovatelem křesťanů. Lucie byla zatčena a mučena. Nenaříkala si, proto si místodržící vymyslel zvláště těžký trest. Dívka měla být dána do nevěstince. Spoutali ji a chtěli vést městem k posměchu všeho obyvatelstva, avšak došlo k zázraku. Vozík, tažený voly, se nepohnul, dokonce ani tisícům vojáků se nepodařilo s vozíkem pohnout. Nato dal místodržící dívku polévat vařicím olejem, Lucie však zůstala nezraněna. Na rozkaz pak byla sřata mečem – zřejmě roku 304.

Svatá Lucie se uctívá s ohledem na její jméno – znamená „Plná světla“. V Itálii platí za velmi uctívanou světici. V tento den se dodržují mnohé lidové tradice spojené s koncem tmavých dnů (ve Švédsku, v Maďarsku, v Chorvatsku, v Bavorsku...).

Svátek svaté Lucie slavíme 13. prosince.

podle knihy Rok se svatými zpracovala - KZ -

INFORMACE

mučednice

narozena: kolem r. 286 v Syrakusách na Sicílii

zemřela: roku 304 v Syrakusách

patronka slepců; nemocných dětí; kajících nevěstek; sedláků; sklářů, sedlárů, krejčích, švadlen, tkalců, nožířů, kočích, písařů, notářů, poduškářů, pedelů, vrátných; v Anglii spisovatelů, advokátů služek a podomních obchodníků; proti očním nemocem, bolestem v krku, infekcím, krvácení a úplavici

Sedím vám takhle večer při svíčke u stolu a čtu Bibli. Jsem právě u známého verše, kde Ježíš říká: „*Ne každý, kdo mi říká Pane, Pane, vejde do nebeského království, ale ten, kdo činí vůli mého Otce v nebesích ...*“ Když tu přede mnou stojí ... rohatý! Vskutku jeho zjev mě vyděsil, ale slušnost v sobě měl, to se musí nechat. Neposadil se dříve, dokud jsem mu nenabídl židli. Usmál se, zavrtěl ocasem a opřel lokty o desku stolu. Chvilí mlčel a pak se zeptal, co čtu. „*Hm, hm,*“ pokýval hlavou ďábel, „*to mi ale pověz, jak je možné,*

stálým běháním otravovat.“

Zavřel jsem Bibli, abych naslouchal ďáblovi pozorněji. Opravdu, něco na tom bylo. Všechno se zdálo jednodušší a hlavně... základ zůstal. Až budu prostě cítit, že se blíží konec, poběžím ke Kristu se svými hříchy. On mě očistí a já vejdu do jeho věčné radosti.

Ďábel zatím odsunul se štitivým výrazem ve tváři Bibli stranou. „*Věděl jsem, že dostaneš rozum,*“ usmál se, „*počkej s tím! Nikam se nežeň. Máš času dost, celý život.*“

Rozhovor s ďáblem

abyste vy hříšníci vůbec přišli do nebe?“

„*Ježíš za nás umřel,*“ odsekl jsem naučnou větou, „*smyl z nás hříchy vlastní krví.*“

„*Dobrá, dobrá,*“ souhlasil ďábel, „*Ježíš za vás umřel. Když mu vyznáváte hříchy, jste očištěni, ale pak hřešíte znovu! Chudák Ježíš! Víš co vám musí denně odpustit hříchů?*“ Zarytě jsem mlčel. Na to jsem mu nedovedl odpovědět. Odvrátil jsem zrak od Písma a pohleděl rohatému do očí. Zračil se v nich smutek a shovívavost.

„*Nepřipadá ti to směšné, chodit denně se svými hříchy ke Kristu a už předem vědět, že zas budeš hřešit? Není lepší nechat to být? Vždyť do smrti je času dost. Když ucítíš, že už se blíží konec, můžeš vyznat všechny hříchy a vejdeš ve věčnou radost Krista. Vždyť Ho musíš svým neu-*

Přikývl jsem. Vždyť tenhle posel pekel mi tu vlastně nezvěstuje nic špatného. Radí mi, jak mám dosáhnout cíle lepší cestou. Proč bych se měl hned teď modlit? I to zpytování svědomí odložím na neurčito. Proč by to mělo být zrovna dneska večer...? Zítra je taky den... náhle se kdesi v dáli ozval rostoucí rachot. Sítil a sítil, až dosáhl ohlušující intenzity. V tu chvíli mi zbývalo několik vteřin života. V době, kdy jsem hovořil s ďáblem, zhoustla venku několikánásobně mlha. Zároveň se u dopravního letadla porouchala navigace. A už se mohutný kolos rítí na střechu mého domu. Stěny se rozlétají do stran, povětřím

poletuje roztráštěný nábytek a zbytky lidských těl. V mohutné explozi a letících plamenech benzínu tone výkřik sousedů nad rychlým koncem a ještě cosi... něco tak důvěrně známého. Čísi smích pronikající všechen ten zmatek, rámus a řev - hrozný smích, cynický smích. Chechot celého podsvětí a především onoho vyslance, který tu se mnou před chvílí hovořil s očima plnými soucitu a lásky... je pozdě. Je pozdě běžet za Kristem se svými hříchy...

Převzato ze salesiánských „tématék“ z 80. let

Českomoravská Fatima - Koclířov u Svitav

V sobotu 4. října L.P. 2003 jsme prožili krásnou pouť k Neposkvrněnému Srdci Panny Marie. Na stráni - s pohledem na kostely - jsme v přírodním poutním areálu při mši svaté a

Fatimské Panně Marii

Zdráva buď, Maria,
zdráva buď, Královno a Matko naše!

Zdráva buď Maria!
Zdráva buď Maria!

Tebe národové všichni blahoslaví
a v důvěře se k Tobě obracejí.

Tebe dnes český národ přijímá
a vděčně Tebe, Madono Fatimská, vítá!

Salve, Regina!
Salve, Regina!
Ora pro nobis, Maria!

uctívání milostné sochy Panny Marie děkovali - spolu s mnoha biskupy, kněžími i hosty ze zahraničí - děkovali a prosili za JEJÍ ochranu. ONA zařídila, že počasí po dobu mše svaté vydrželo - i při průvodu Fatimských dětí (3 byly oblečené v dobových krojích, tak, jak se jim Panna Maria zjevila...). Za vedení otce Dokládala veliké

množství poutníků vzývalo v modlitbách a zpěvu mariánských písní a zasvěcovalo své drahé JEJÍMU SRDCI...

Co Panna Maria žádala, když se jí děti tázaly? Tak, jak všem tlumočil otec biskup D. Duka, opakovala: „Neurážejte Boha!“ A „náš“ otec biskup František Radkovský - vždyť byl právě svátek sv. Františka z Asisi - dodal: „Věříme, že Neposkvrněné Srdce Panny Marie zvítězí...“ Prosme za dary Ducha svatého. Celé společenství tolika poutníků bylo vyzváno k návštěvám - kdykoli - po odhalení Memoriálu Fatimy - do Koclířova, zvláště na pravidelné mše svaté o 1. mariánských sobotách. Otevřeno je denně, ubytování a stravování zajištěno. Pozvání platí pro všechny hledající, kteří chtějí prosit v modlitbách a meditacích v tomto posvěceném areálu... Buďte vítáni!

Lidmila Vokřínková

Lucie, Martina a Pavel Schnirchovi z Brna v dobovém oblečení tří pasáčků, kterým se ve Fatimě zjevila Panna Maria.

Montserrat

Asi před deseti lety jsem byla se třídou na výletě ve Španělsku. Při prohlídce starobylého městečka Taragona jsme narazili na „bleší trh“. Koupila jsem si tam růženec. Byl starý a na křížku měl nápis MONTSERRAT. Po příjezdu domů jsem si vyhledala v encyklopedii: *MONTSERRAT je 1224 m vysoký horský masív, v severovýchodním Španělsku. Je součástí Katalánského pohorí. Ve výšce 721 m leží benediktinský klášter s „Černou Madonou“. Je to jedno z významných poutních míst ve Španělsku.* No a divte se! Letos v srpnu jsem navštívila MONTSERRAT v Česku - nedaleko Dačic. Jak k tomu došlo? Při mši svaté v Deštné nás tam pozval slavníček pan farář. Říkal: *„Poutní kostel Panny Marie leží na kopci obklopen lesy, nebude Vám tam horko, bude i občerstvení.“* Vypravili jsme se tam. Po půl hodině jízdy autem a s pomocí informace místních jsme zaparkovali ve vesničce Mutná a za asi 20 minut chůze do menšího kopce se před námi objevil kostelík. Byl zde opravdu chládek, dokonce i to občerstvení a samozřejmě poutníci mluvící česky a německy. Uvnitř kostela „Černá Madona“ s děťátkem. Mše, které jsme se zúčastnili, byla už třetí v pořadí. Pan farář předeslal, že tentokrát bude promluva o historii poutního místa.

Poutní místo založil rytíř Bartoloměj z Tannazoll-Ziller. Byl vážně raněn na bojišti a prosil Pannu Marii o uzdravení. Slíbil, že vykoná pouť na Montserrat do Španělska. Uzdravil se, vykonal pouť, nechal zhotovit kopii sochy Panny Marie Montserattské, přivezl ji domů a roku 1651 pro ni na kopci u Mutné nechal postavit malou kapli. Musela být rozšířena, protože se stala oblíbeným poutním místem. Roku 1785 císař Josef II. toto poutní místo zrušil. Socha Panny Marie byla přenesena do farního kostela v Cizkrajově. 70 roků byl kostel v rozvalinách, ale věřící se zde stále scházeli. V roce 1856 se ujal obnovy kostela cizkrajovský kaplan Josef Springer. Kostel byl obnoven z darů věřících v roce 1865. Byl poutním místem německy a česky mluvících obyvatel pohraničního regionu. Ročně se zde slavilo sto

mši svatých. Po druhé světové válce byli původní německy mluvící obyvatelé odsunuti. Nyní už zase tyto poutě navštěvují. Říká se, že při výstavbě byly problémy s vodou. Najednou se objevil na nejvyšše položeném místě kopce pramen. Je zde dodnes.

Pan farář zakončil promluvu asi takto: *„Panna Maria je tu pro nás, obyčejné lidi. Lidi se stresy, potížemi, bolestmi, starostmi. Budeme-li ji prosit a k ní se modlit, pomůže nám tak, jak pomohla rytíři Bartolomějovi a jak pomohla i při budování tohoto kostela.“* Na mši jsem viděla i několik dalších poutníků z Třeště. Po jejím skončení jsme se před kostelem mírně občerstvili, sešli do Mutné a svátečně naladěni jsme jeli domů. Přijedeme „snad“ zase za rok.

M. Niederhafnerová

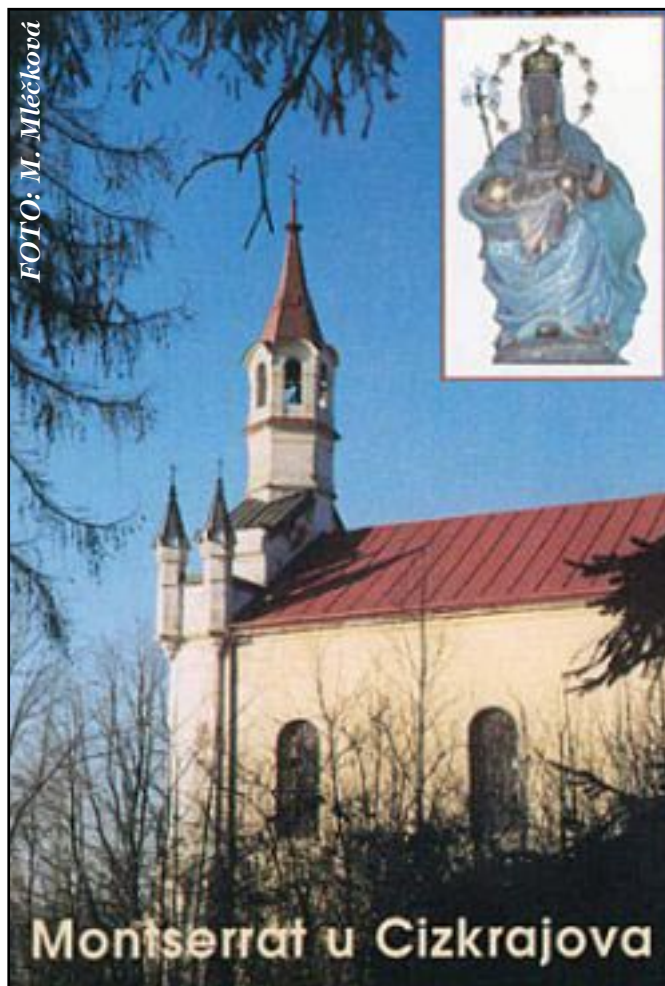

FOTO: M. Mléčková

V této chvíli, kdy píši toto zamyšlení, sedím u psacího stolu a z okna se mohu kochat krásnou vyhlídkou (tak alespoň k něčemu je to třetí patro dobré). Přímo naproti mně je krásnými podzimními barvami vymalovaná Křížová a když stočím oči doleva, nemohu přehlédnout hřbitov. Už teď se moc těším na ono „dušičkové“ období, kdy je toto místo osvětleno stovkami světýlek a já na tento noční „úkaz“ dokážu neomezenou dobu romanticky hledět.

K tomuto „hřbitovnímu“ zamyšlení jsem dospěla poté, co jsem absolvovala se studenty třetího ročníku gymnázia exkurzi do Jaroměřic nad Rokytnou. Účelem exkurze byla návštěva Muzea Otokara Březiny, hrobu tohoto básníka a při té příležitosti i zámku. Jak už jsem zmínila, po prohlídce muzea jsme se společně odebrali na místní hřbitov uctít památku osobnosti české kultury přelomu století. K tomu účelu jsme zakoupili květinu a kahan. Březinův hrob nelze přehlédnout, protože jeho součástí je sousoší, jehož autorem je známý sochař a Březinův přítel František Bílek. Toto sousoší rozhodně stojí za zhlédnutí. Skládá se ze dvou postav – stylizovaného pěvce s loutnou a ženy, která ho doprovází a představuje jeho životní družku – bolest. Několik studentů projevilo zájem o toto sousoší, někteří zůstali stát v pozadí a na mou otázku, proč nejdou blíž, jen skepticky poznamenali, že mrtví jsou všude stejní. Jakási pieta u hrobu vyzněla do prázdna, protože jsme se potýkali se zásadními věcmi jako: kam dát tu

květinu, kam dát ten kahanek... Při umístování kahánku na hrob si to jeden student „stříhnul“ napříč hrobem a já pochopila, že někteří nezvládají základní normy úcty k lidským ostatkům. Po mých protestech se napomenutý student začal pohybovat po obrubnicích, ač vlastně nechápal, proč nemůže jít prostředkem. V hloučku studentek, jež přihlížely, jsem zaslechla názor. „Já nemám vůbec ráda hřbitovy, je to tak depresivní, nerada tam chodím.“

Hřbitov

Podobný výjev se zřejmě ten den opakoval ještě jednou, protože návštěvu hřbitova absolvovala i druhá třída, která byla součástí výpravy, a s kolegou, jak jsme se později shodli, jsme sdíleli stejné pocity. Konstatovali jsme jakoukoli absenci rodinné výchovy, jak se chovat na hřbitově. Ve škole jsme pak s ostatními kolegy situaci odlehčili tím, že jsme navrhli, aby v době blížících se svátků všech svatých a věrných zemřelých byla do výuky zařazena ukázková návštěva hřbitova. Jedna kolegyně ochotně nabídla, že by k tomu účelu snad i zapůjčila rodinnou hrobku.

Asi dnes není moderní chodit na tak „depresivní“ místa jako jsou hřbitovy. Byla jsem o tom přesvědčena. Ale já osobně mám od dětství k těmto místům kladný vztah. Ráda procházím hřbitovem, zastavím se u hrobu, zapálím kahanek, pomodlím se...

Já jsem vzkříšení a život.

*Kdo věří ve mne, i kdyby umřel, bude žít,
praví Ježíš.*

(Jan 11,25)

Máte strach ze smrti?

otázka, která Matku Terezu překvapila

„Máte strach ze smrti?“ zeptal jsem se.

Má otázka Matku Terezu překvapila. Na okamžik se mi zadívala do očí, a pak se nahlas rozesmála.

„Ne, vůbec,“ prohlásila. „Umřít znamená vrátit se domů. Copak máte strach vrátit se domů ke svým drahým? Okamžik smrti nedočkavě očekávám. Tam nahoře najdu Ježíše a všechny lidi, kterým jsem se v tomto životě snažila dát lásku. Sejdu se tam s dětmi, které jsem se pokoušela zachránit a které mi umřely v náručí a považovaly mě přitom za svou maminku. Najdu tam všechny chudé, kterým jsem pomohla, umírající, kteří vydechli naposledy v domě, který jsem pro ně v Kalkatě postavila. Budou tam prostě všichni lidé, kteří mi na této zemi byli drazí. Takže to bude nádherné setkání, nemyslíte?“

Oči se jí při těch slovech třpytily překvapivým klidem a štěstím. Mezitím jsem dosnídal. Matka Tereza sklídila nádobí na ták a stáhla ze stolku ubrus, který předtím rozprostřela. Ve dveřích se objevila mladá sestra a Matka jí ták podala. „Tak a teď se můžeme vrátit k rozhovoru, který jsme posledně přerušili,“ řekla.

CSA - ohlas

Vážení,

rozmýšlela jsem se, zda mám psát příspěvek do Věžníku.

Ale přihodila se mi taková věc, že jsem si řekla, že se o ni podělím s ostatními věřícími.

V roce 1994 jsem si domů vezla dva kluky - dvojčata Sašu a Aljošu z Běloruska. Děti zde byly na ozdravném pobytu. Protože se to v zaměstnání brzy rozkřiklo, začaly se množit různé dotazy... Až za mnou jednoho dne přišel kolega - nevím, zda ho jmenovat - je škoda, že není věřící, protože by se určitě poznal. Říká: „Kolik jsi dostala na jednoho kluka?“ Já na to: „Nic, vzala jsem si je proto, abych se o ně starala. Vše jim dám, jídlo, oblečení ... a až pojedou domů, tak to, co budu kupovat, bude vše z našich peněz - z mé a manželovy výplaty.“ Oponoval: „Já jsem slyšel, že jste dostali na jednoho kluka šest tisíc korun.“ Žasla jsem! Tak mu říkám: „Pane, kdybych dostala tolik peněz, tak bych jim za ně nakoupila věci domů!“ On se jen nevěřičně usmíval.

Uteklo pár let a je tu příprava na Celostátní setkání animátorů... A v práci: „Nebudeš tam mít zase nějaký děcka?“ Odpověděla jsem, že ano - dva kluky. V neděli po večerní mši svaté jsem si vedla dva hochy, kteří byli u nás ubytovaní - Pavla a Vojtu.

V úterý jdu po dílně a za mnou ten stejný pán... a ptá se podobně jako před lety: „Slyšel jsem, že máš doma zase dva kluky. Kolik jsi za ně dostala?“

Vybavilo se mi hned to, co jsme probírali před lety. Proto jsem mu odpověděla: „Pane, tolik, kolik na ty ruský, šest tisíc na jednoho!“

Burdová Marie

18. listopadu si připomínáme posvěcení římských bazilik sv. Petra a Pavla. Nad hrobem sv. Petra ve Vatikáně a nad hrobem sv. Pavla při

roda se zasloužil velký vlastenec - kardinál Josef Beran v čase vyhoštění z vlasti. Další a všemi pozorovatelnou chloubou českého národa je ho-

Posvěcení římských bazilik

cestě do Ostie dal císař Konstantin Veliký postavit baziliky. Tyto baziliky ve 4. století posvětili papežové Silvestr I. a Siricius; výročí jejich posvěcení se slavilo v Římě už od 11. století.

Svatopetrská bazilika byla přestavována od poloviny 15. století a v dnešní podobě byla posvěcena 18.11.1626. Nachází se ve státu Vatikán - hlavního města křesťanství - a je sídlem Svatého otce, nástupce sv. Petra. V bazilice je pět vstupních bran. První vpravo je „svatá brána“, zazděná a slavnostně otevíraná každých 25 let u příležitosti Milostivého léta. Naposledy byla otevřena ke slavení Velkého jubilea roku 2000. Příští otevření má být v roce 2025 nebo v roce 2033, kdy bude připomenuto 2000 výročí Kristova usmrcení. Je tu i ta možnost, že bude otevřena v oba tyto roky.

Bazilika má kopuli, největší jaká kdy byla postavena. Je z ní překrásný pohled na město Řím, na náměstí sv. Petra, na aulu Pavla VI. pro konání papežských audiencí a do vatikánských zahrad. Centrální loď je postavena na osmi velkých sloupech a uprostřed je vysoká 44 metrů. Strop je kazetový, zlacený. Celková délka je 211,5 m včetně předsíně. Do podlahy jsou zabudovány desky s vyznačením délek jiných křesťanských chrámů při měření od nejvzdálenějšího konce. Naproti třetího nosného sloupu je vyznačena hned po bazilice sv. Pavla za Hradbami, katedrála sv. Víta v Praze. O tuto připomínku českého ná-

lubice vznášející se uprostřed velkého okna znázorňující Ducha svatého. Vše je zhotoveno z pravého českého křišťálu. Uprostřed pod kopulí stojí papežský oltář, kde slavnostní liturgické obřady vykonává hlava katolické církve nebo ten,

koho papež pověří. Nad oltářem je velkolepý 29 metrů vysoký zlacený bronzový baldachýn. Před papežským oltářem je prohloubený půlkruh se zábradlím, zdobený neustále svítícími 99 lampami k počtě hrobu sv. Petra, který se nachází pod oltářem. Několik náhrobků papežů, jako například Jana XXIII., Pavla VI., Jana Pavla I., se nalézá ve svatopetrských kryptách pod bazilikou. Mezi nimi bylo poskytnuto čestné místo i českému kardinálu Josefovi Beranovi, hojně navštěvované českými poutníky. Hodna pozornosti je černá bronzová socha sv. Petra, který sedí v křesle, jednou rukou drží klíče jako symbol papežské autority a druhou žehná. Socha se těší velké pozornosti návštěvníků, jak dokazují obě nohy značně ohlazené od polibků a doteků. V pravé lodi baziliky je oltář sv. Václava s mozaikami sv. Cyrila a Metoděje. V první kapli vpravo po vstupu do baziliky je za neprůstředným sklem tolik pověstná socha Piety Michelangela. Započal ji v roce 1498 a dokončil za necelé dva roky.

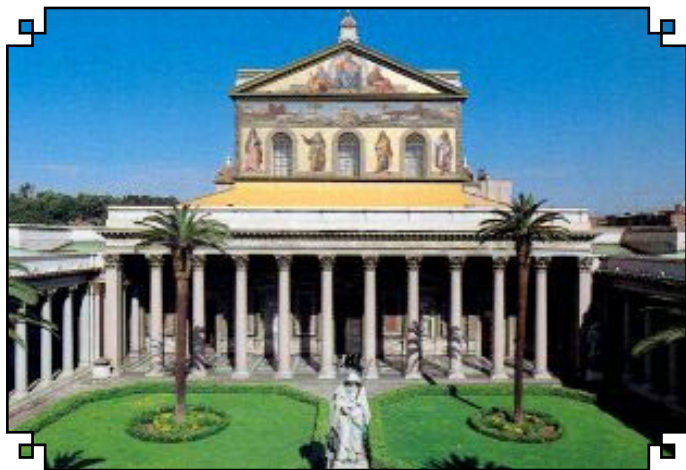
Bazilika sv. Pavla byla v roce 1853 zničena požárem, znovu postavena a 10.12.1854 posvěcena. Bazilika má opět úžasné rozměry a je v Římě po sv. Petru ve Vatikáně největší. Podle

ZAMYŠLENÍ

tradice stojí i zde na místě, kde byl pohřben sv. Pavel. Uprostřed čtvercového nádvoří stojí socha sv. Pavla. Jako v jiných bazilikách, tak i zde je Svatá brána, která se otevírá jen u příležitosti Milostivého léta. Délka chrámu je 132 metrů, má 80 sloupů a 5 chrámových lodí. Strop má velmi bohatou výzdobu - zlacené kazety na bílém podkladě. Nad sloupy běží série kulatých medailových portrétů všech papežů, počínaje Petrem až po současného Jana Pavla II.

Slavení památky jejich posvěcení rozšířené na celou církev je připomínkou významu těchto apoštolských knížat.

- KP -

V růžencovém měsíci říjnu

Dne 7. října jsme prožili v Jihlavě krásnou děkovnou mši svatou u sestřiček Františkánek - Minoritů - za to, že mohou zahájit svou činnost v nově otevřeném klášteře U Matky Boží. Tento kostel a klášter byl „domovem“ našeho rodáka otce děkana Aloise Bumbálka, ve kterém sloužil - sám - Bohu a lidem a tak jej zachránil... Vzpomíná i nadále - pokud mu síly stačí - modlí se denně a slouží mše svaté za farníky, kněze, nemocné, za děti a mládež, za návrat všech k Bohu. Denní modlitby svatého růžence a breviář obětuje za všechny lidi dobré vůle a věří, že Panna Maria Pomocnice tyto oběti přijme a vyslyší...

Pán Vám odplat' za vše duchovní, co pro nás konáte - otče Aloisi!!! Kéž Vám dá dosti síly i nadále - potřebujeme Vás! Vždyť jste nám tak blízko a myslíte denně na nás! Vřelé díky za tyto služby!

Lidmila Vokřínková

Zamyšlení

Ještě jsme nevzpomínali památky zesnulých a již se začínají opět objevovat vánoční reklamy. Kdy zmizí a lidé odmítnou konzumní dobu a objeví pravý smysl Vánoc? Ano - Vánoce - jaké budou? Uskrovníme se a tak prospějeme svému zdraví i svých nejbližších? ...

V minulém roce jsem měla možnost vidět v jedné rodině štědrovečerní prostřený stůl, který se mohl rovnat s nejlépe prostřeným stolem některého vybraného hotelu. Na mé překvapení - byl takový proto - jako bychom již se připravovali do EU ... Avšak vidíme Betlém, rodinu Nazaretskou? Uvědomujeme si, za jakých podmínek přišel na svět náš Spasitel? Ano, někde se o Štědrém večeru modlí a předčítají Evangelium o Narození našeho Pána Ježíše Krista - což je tak potřebné hlavně pro děti, které se na tyto pozeňnané svátky velice těší, je také důležité jim zdůrazňovat, že mnohé mají jen málo a prosí o chléb a ani neznají vánočku a různé pečivo, jež v některých našich domácnostech bývá tak neskromné...

Kéž i v tomto změním své jednání a myšlení a chceme věřit Evangelium, jak Církev - spolu se Sv. otcem - neustále volá...

Prosím Tě, vyslyš nás na přimluvu Panny Marie a našich všech patronů.

Lidmila Vokřínková

Závist = „berlička“ moderního křesťana?

Když mi bylo šestnáct let, měl jsem občas pocit, že nevím, jak se mám chovat ve společnosti nevěřících spolužáků, kteří mnohdy neuznávali řadu z morálních tezí, které mně byly vštěpovány mými rodiči, prarodiči, knězi a jinými mně blízkými osobami. Připadal jsem si mnohdy jako nesnesitelný puritán, který neuznává tu „krásu“ opít se do nemoty, „sbalit“ první holku na zábavě, která se objeví nablízku, žít s neustálou skepsí, podezírat každého z těch nejhorších věcí, které připadají v úvahu, závidět každému i nos mezi očima. Byl jsem v té době pěkné kvítko, ale některé věci jsem prostě dělat nemohl, i když pokušení byla veliká, cítil jsem však, že by to mé svědomí „nestrávil“. Bohužel jsem si to často „vynahradi“ jinými lumpárnami a prohřešky a rozhodně jsem nebyl žádný svatoušek. I tak jsem měl ale pocit, že se „vydělují“ z kolektivu třídních „borců“, kteří se předháněli v tom, kdo ohromí třídu větším „hrdinským“ činem...

A tak jsem často cítil určitou rozpolcenost - na jedné straně chuť a potřeba být členem kolektivu vrstevníků, taky někdy být za „borce“, na druhé straně pocit povinnosti neprohřešit se zásadně proti svému svědomí.

Zmínil jsem se jednou o tomto svém rozporu mému příteli - mladému ale již zkušenému knězi - a ten mě místo odpovědi naložil do auta a řekl: „Vezmu tě na návštěvu k jednomu zajímavému člověku - pozorně se dívej, poslouvej a snaž se vnímat úplně všechno.“ Má zvědavost pracovala na plné obrátky. Cesta byla daleká a čím déle jsme jeli, tím zvědavější jsem byl. Před koncem cesty jsem si už říkal, že se minimálně setkám buď s nějakým disidentem / bylo to ještě v době před rokem 89/ nebo s osobností „kalibru“ Karla Gotta, prostě má fantazie pracovala naplno. O to více jsem byl překvapen, když jsme zastavili u omšelé, polorozpadající se fary kdesi v pohraničí. Nedokázal jsem zakrýt zklamání. Vešli jsme dovnitř a zde nás čekala řádová sestra a dva mladíci, o nichž jsem se až za čas dozvěděl, že jsou

kandidáty bohosloví. Zavedli nás do nevelkého pokoje, kde na lůžku ležel muž, pětapadesátník, droboučkový, enormně vyhublý, takřka se ztrácející pod velkou peřinou.

Až později mi někdo řekl, že v době našeho setkání vážil onen muž pod 40kg. Evidentně na smrt nemocný člověk mě však od počátku

upoutal něčím jiným než svým vetchým vzezřením. Tím, co mě od začátku fascinovalo, byly oči onoho muže, o kterém mi můj přítel až cestou zpět řekl, že jde o kněze a lékaře v jedné osobě. Muž nás přivítal šepotem: „*Pojďte dál a pokoj, ať je s vámi.*“ Jeho oči se při tom třpytily neopakovatelnou září mísící se radosti, pokoje a lásky. Bohužel není možné tento jedinečný zážitek předat, pro mě to však každopádně byl jeden z nehlubších lidských zážitků. Strávili jsme u lůžka tohoto umírajícího, přesto neskutečně radostného a pokojného člověka, asi 3 hodiny. Po celou tu dobu nás všechny muž šepotem nabádal k lásce. Zdaleka si nepamatuji slova jeho soukromé homilie, ale stejně nejdůležitější bylo dívat se tomuto neobyčejnému člověku do očí, protože i kdyby nám neřekl vůbec nic, přesto jsme všichni cítili závan Boží lásky skrze tohoto muže bolesti. Nedokázal jsem to ve svých šestnácti letech pochopit - tolik bolesti, tolik lidského utrpení a přesto tolik radosti a lásky sálající z tohoto člověka. Na jednu větu si však dodnes vzpomínám, a to

když umírající kněz třikrát zopakoval: „*Chraňte svou lásku před zlobou a závistí...*“ Dlouho jsem vstřebával onen zážitek, a to i po půl roce, kdy kněz, lidsky utrápený a přesto ve své víře nezlo- mený a neskutečně radostný, v pokoji a se slovem Lásky na rtech i v srdci umírá.

Toto setkání na mě mělo velký vliv a hlavně mě zbavilo některých komplexů z toho, že se vyděluji z kolektivu spolužáků a kamarádů, získal jsem úplně jiný pohled na svět a výrazně upravil svůj žebříček hodnot.

Často na onoho neobyčejného kněze vzpomínám, zejména ve chvílích svých provinění proti lásce, ve chvílích, kdy se o mě pokouší závist či žárlivost na úspěchy druhých apod., a tato vzpomínka mi pomáhá překonávat mnohá pokušení. Vzpomněl jsem si na ně i nyní, kdy se ve všech možných médiích a mezi lidmi probírají platy lékařů a zdravotníků a opět bují česká vlastnost číslo jedna a tou je bohužel závist. Z úst mnohých lidí slyším či se dozvídám, jak i mnozí křesťané a dlužno říci, že o své zbožnosti přesvědčení křesťané, neváhají sršet závistí nad platy lékařů, ale jindy i nad příjmy jiných profesí ... Často pak s velkým smutkem v srdci slyším slova o tom, jak si ten či onen žije a kdo ví, jak k tomu přišel... Sklon k závisti patří dle psychologů k lidské přirozenosti, něco na tom jistě bude... Jak ale s tímto dědičným hříchem naložíme, to už je otázka pro naše srdce, pro naši vůli, pro naše modlitby a je strašně smutné, když zrovna my křesťané jsme často neschopni s touto negativní vlastností, která je jednou z nejhorších hrozeb lásky, bojovat. A úplnou katastrofou pak je fakt, když nevěřící lidé krouží hlavami nad tím, jak neskutečně jsou ti „kosteloví“ často plni závisti, a to nezmiňuji další nectnosti jako je třeba pokrytectví, které v našich řadách také nekontrolovatelně bují.

Vždyť přece po lásce nás mají poznávat...

A tak si opakujme: „*Chraňte svou lásku před zlobou a závistí...*“ a modleme se za radostná, přející a laskavá srdce v nás.

Vít Kaňkovský

Modlitba za zemřelé

pomoc těm, kteří jsou mrtvi

„Pojďme jim na pomoc a vzpomínejme na ně!“

O modlitbě za zemřelé hovoří již Bible: „*Proto dal Juda Makabejský přinést smírnou oběť za mrtvé, aby jim byly odpuštěny hříchy.*“

(2 Mak 12,46).

Církev již od prvních dob uctívala památku zemřelých, přimlouvala se za ně a přinášela zvláště eucharistickou oběť (mši svatou), aby očištění mohli dosáhnout blaženého spojení s Bohem.

Církev také doporučuje almužny, odpustky a kající skutky za zemřelé: „*Pojďme jim na pomoc a vzpomínejme na ně. Jestliže Jobovi synové byli očištěni obětí jejich otce, proč bychom měli pochybovat o tom, že naše obětní dary za mrtvé jim přinášejí nějakou útěchu? Neváhejme a pojďme na pomoc těm, kteří jsou mrtvi, a obětujme za ně své modlitby.*“

(sv. Jan Zlatoústý)

„*Jsme přesvědčeni, že když prosíme za všechny, kteří zesnuli před námi, tak jim to velmi prospívá... Přednášíme-li Bohu modlitby za zemřelé, i když byli hříšníky, představujeme Krista obětovaného za naše hříchy, snažte se o to, aby Bůh, přítel lidí, se stal shovívavý k nim i k nám.*“

(podle sv. Cyrila Jeruzalémského)

*sestavit Ignác Mucha,
převzato z www.katolik.cz*

Když se o vánoční noci nad Betlémem rozezpívaly andělské sbory: „*Sláva na výsostech Bohu - a na zemi pokoj mezi lidmi ...*“, tu jeden

vě klepat na jejich srdce. *Nedám se odbyt a budu stále pomáhat lidem, aby přijali do svého života pokoj této vánoční noci.*“

Hoj, ty štědrý večere, ty tajemný svátku ...

andělíček náhle přestal zpívat. Zpěváky vedle něj to vyvedlo z míry a začali koktat. Málem by se rozsypaný celý chvalozpěv, kdyby nebylo pár zkušených andělů, kteří notu udrželi.

Jeden z nich brzo objevil původce nepokoje - andělka s trucovitě zkrabacenou tvářičkou a zaťatou pusou. „*Proč nezpíváš?*“ Malý odpověděl: „*Já jsem zpíval, moc rád jsem zpíval to Sláva na výsostech Bohu, ale když přišlo na a mezi lidmi, to jsem zpívat nemohl. Copak je na světě mezi lidmi pokoj? Kolik je válek mezi národy, kolik hádek v rodinách - a i ty malé děti se perou a nadávají si. Na zemi mezi lidmi pokoj není a já proto o pokoji zpívat nebudu!*“

Velký anděl povzdechl: „*Tys vůbec nepochopil, co v dnešní noci slavíme. Vidiš jen rozdíl mezi nebem a zemí, vidiš jen, jak lidé věří víc násilí a síle zla než síle dobra, Boží lásky. Ale vždyť právě o to se v dnešní noci jedná! Nejen tobě, i Bohu je líto, jak propastně se lidé vzdálili od dobra. Dnes Bůh proto staví nad touto propastí most. Bůh jde na pomoc člověku. Boží dítě, co se dnes narodilo, to bude učit, jak správně žít, jak si život nezkazit, nezmařit. Boží dítě - lidský bratr Ježíš - přichází lidem povědět, jak žít v pokoji a dobré vůli. Všichni si říct nedají, kdepak, ale ti, co jsou dobré vůle, ti náš zpěv o pokoji a lásce uslyší. Budou tomu říkat hlas svědomí a nechají se jím vést.*“

„*Když je to tak, to já dnes budu rád zpívat lidem o pokoji. To já budu rád denně stále trpěli-*

Drazí, i na naše srdce klepe poselství tiché, svaté, tajemné noci vánoční. „Hoj, ty štědrý večere, ty tajemný svátku“, napsal v minulém století Karel Jaromír Erben. Naše doba už z té tajemnosti moc necítí. Ještě tak přežívá v utajování dárků, v utajování překvapení a radosti. I tak je hezká část vánočního slavení - to utajování, překvapování vynalézavou láskou.

Ta tajemnost Vánoc má ovšem hlubší dosah. Narození Ježíše Krista se odehrává ve chlévě, v samotě, mimo dohled a dosah tehdejší společnosti. Teprve na konci vánoční doby je svátek Zjevení Páně - lidově Tří králů, kdy se poodkrývá tajemství ruky Stvořitelovy, která se tu podává vstříc člověku hledajícímu. Ale jen poodkrývá - kdo nechce, nemusí nic uslyšet, nic uvidět, může štědrovečerní nabídku Božího pokoje a lásky odmítnout a žít dál životem neradostným, nespokojeným, nevykoupeným. Stvořitel respektuje svobodu každého člověka.

Jak ty letos?

Zůstaneš na úrovni vzdorovitého anděla, který nic nechápal a proto vše odmítal? Nebo se s mudrci vydáš za světlem betlémské hvězdy a pokojnost a laskavost budeš chtít udělat součástí své povahy?

Ladislav Simajchl
- KP -

REPELENT pro opice

Již několik dnů se marně snažím zachytit onu „plodnou“ myšlenku, která by se stala pomyslnou kostrou mé, řekněme, „podzimní úvahy“...

Nabízí se mi sice pověstná dušičková témata – ale na tuto „notu“ psát nějak neumím. (Snad proto, že příliš vážná zdají se mi...). Ti, kdo mě znají, dobře vědí, že s podzimem opravdu kamarádka nejsem (i když jsem se v něm narodila) – a psát o tzv. „podzimních depkách“ (i když provází spousty lidí) NECHCI... (pozn. To se musí zažít...). Periodikum (časopis) má přinášet povzbuzení, optimismus a dodávat ztracenou životní energii...

K napsání tohoto příspěvku mi tedy dopomohly (nepřímo) SVĚDKOVÉ JEHOVOVI.

Asi před dvěma dny jsem v naší předordinační čekárně objevila mezi letáky z křesťanského vydavatelství také jeden výtisk „PROBUĎTE SE!“ (pozn. časopis Svědků Jehovových). Výše zmíněné křesťanské letáky tam dávám já - s požehnáním našeho otce duchovního - a nějaký anonymní „Svědék XY“ si vzal „MISTR“ (to ale samozřejmě podporovat nebudu!).

Ihned po nalezení této dezinformační tiskoviny jsem ji „stáhla“... Musím se ale přiznat, že žádné noviny jsem nepřečetla tolikrát, jako právě tyto. Bylo

to celkem dvakrát! (pouze pro ujasnění některých věcí)

Na první pohled docela pěkný časopis, v barvě, papír sice nic moc, ale zato vycházející v 67 jazycích (což mě překvapilo!) - „... povzbuzující k důvěře v to, že tento ničemný a nezákonný svět bude brzy nahrazen nádherným a pokojným novým rájem...“ (citace).

Pro mě jako křesťana – NEPŘÍPUSTNÉ! (není tomu tak dávno, co jsme ve farní budově spálili „svaté písmo Svědků Jehovových“). Jak jsem již zmiňovala, četla jsem stranu za stranou, až k té poslední, kde mě zaujala rubrika: Od našich čtenářů...

Např. Třináctiletý hoch píše poděkování za vydávané články, pomohly mu k tomu, aby měl Jehovu ještě více rád.

Devítiletý píše o novém světě (ráji), který byl popisován a na který se již moc těší.

Estonská rodina děkuje za vynikající časopis, který jim dává posilu. Jak poutavě, že??? Téměř všechny ohlasy byly od „malých“ dětí, až se mi to zdálo k nevíře. (třeba byly vy-

myšlené...) Řekla bych, že náš Věžník je na tom mnohem lépe!!! A další články v „Probudte se“??? NUDA... na pěti stránkách o šikaně, pak katastrofa na moři, profil náboženské komunity a REPELENT PRO OPICE! – článek na celou stranu, kde mi naprosto unikala souvislost s obsahem celého časopisu! Pojednával o opicích, které se brání útočícímu hmyzu roztíráním výměšku jakési housenky – mnohonožky po těle. Kam se prý hrabou umělé repelenty, které používá armáda... Tak to mě opravdu pobavilo!

Když se tak „zamyslím“ nad tím naším Věžníkem, myslím si, že má daleko větší úroveň! I když není označován za vynikající, je přinejmenším dobrý! A i nějaká ta kritika je potřeba (to koneckonců postihuje všechny „dobré tiskoviny“)...

Nejednou se mi ovšem stalo (při roznášení

Věžníku), že byl označen (Věžník) za naprostou ubohost, kterou se nestydíme vydávat, že je to prý něco, co vyvolává minimálně urputné zvracení!!! (a to bylo ještě slušně řečeno) No, ...nebylo mi z toho dvakrát dobře po těle. Ale náš Věžník jsem hájila (i když to moc neumím).

Proto bych navrhla, aby dotyční (a jim podobní) stěžovatelé náš časopis neodebírali a šetřili si tím své nervové buňky! A pro Vás ostatní, kteří nás jen trochu čtete, **NEPŘESTÁVEJTE** - nemáte se čeho bát!!!

- JaS -

P.S.: Čtete, piště, „mailujte“ a hezký podzim!!!

MINISTRANTSKÉ SLUŽBY

	A	B
Po	10.11.; 24.11.; 08.12.; 22.12.; 05.01.; 19.01.; 02.02.; 16.02.; 01.03.;	03.11.; 17.11.; 01.12.; 15.12.;29.12.; 12.01.; 26.01.; 09.02.; 23.02.; 08.03.;
	Magda Kokejlová	Petr Kubala
	Marie Kolbová	Lukáš Nosek
	Pavla Tichánková	Vojtěch Svoboda
St	12.11.; 26.11.; 10.12.; 24.12.; 07.01.; 21.01.; 04.02.; 18.02.; 03.03.;	05.11.; 19.11.; 03.12.; 17.12.; 31.12.; 14.01.; 28.01.; 11.02.; 25.02.; 10.03.;
	Martin Nosek	Sára Kolbová
	Martin Svoboda	Marie Štrejbarová
	Vlastík Rod	Petra Tichánková
Pá	14.11.; 28.11.; 12.12.; 26.12.; 09.01.; 23.01.; 06.02.; 20.02.; 05.03.;	07.11.; 21.11.; 05.12.; 19.12.; 02.01.; 16.01.; 30.01.; 13.02.; 27.02.; 12.03.;
	Michal Kubín	Karel Kokejl
	Dominik Nosek	Dominik Roháček
	Filip Vejmělek	

4.10. 2003 proběhl již 3. ročník florbalového turnaje

VELKÁ CENA KONÍRNY

V kategorii do 15-ti let zvítězili
Michal Kubín a Petr Kubala.

Mezi staršími se k 1. místu probojovali
Vojtěch Kníže a Tomáš Niederhafner.

FOTO: František Novák

Ahoj děti!

Zveme vás na farmu "dovádění",
která se bude konat jednou za 14 dní,
(7.11., 21.11. 2003)

výjimka v adventní době,
budeme se scházet jednou týdně.

(29.11., 13.12. 2003 - sobota
5.12., 19.12. 2003 - pátek)

v pátek v 16:30, v sobotu ve 14:00

Informace pro táborníky

I v roce 2004 se uskuteční tábor na Dobré Vodě, upozorňujeme však na nezvyklý termín!!! Budeme odjíždět netradičně ve **čtvrtek 29.července** a přijedeme zpět také ve **čtvrtek**, a to **12.srpna**. Přípravný team se už na vás těší!!!

Novoroční ples

V sobotu 3.ledna 2004 se od 19:30 hodin uskuteční v sále třeštského kulturního domu Novoroční ples (a nejenom křesťanské mládeže). Rezervace vstupenek je možno provést na telefonním čísle 602733346, ale až od 1.12.2003. K tanci i poslechu zahraje havlíčkobrodská skupina E.M.I.L.. Sledujte pozorně plakáty!
PS: Těšíme se na vás a věříme, že přijdete v hojném počtu, protože už nemusíte překonávat vzdálenost do Sedlejova.

Ministrantské schůzky pro starší ministranty

Schůzky pro větší ministranty budou jednou za měsíc. Jsou povinné pro ministranty - školáky ZŠ. Začínáme v sobotu v 9,00 hod. na faře v těchto termínech: 8.11.; 6.12.

Úklid okolo kostela

V sobotu 8. listopadu 2003 - před poutí - budeme uklízet okolí kostela sv. Martina. Pokud můžete, vezměte si s sebou hrábě. Začátek v 9,00 hod. Vítána je především přítomnost mládeže. Čím více nás bude, tím dříve budeme hotovi.

Martinská pout'

V neděli 9. listopadu 2003 oslavíme slavnost našeho farního patrona sv. Martina. Poutní bohoslužby bude sloužit P. Jaroslav Klement Růžička, OPraem.

Bohoslužby v kostele sv. Martina:

- 10,00 - Za farníky a poutníky
- 18,00 - Za rodiče Šalandovy, dceru a za sestry Bartošovy

Češi v rumunském Banátu

O vyprávění a fotografie z našeho letního putování do Rumunska a Bulharska se s Vámi chceme podělit v neděli 16. listopadu 2003 ve 14,00 hod. na faře v Růžené a v pondělí 17. listopadu 2003 (státní svátek) v 16,00 hod. na faře v Třešti. Srdečně zvou Roman Kubín a Marek Bambula.

Tradiční setkání mládeže v Lukách nad Jihlavou

V sobotu 22. listopadu 2003 v odpoledních hodinách nastartuje setkání mládeže. Bližší informace o odjezdech autobusů budou na plakátech! Pojed' s námi!

Farní akademie

Naším hostem bude P. Jiří Kaňa, ředitel Katechetické sekce České biskupské konference. Téma přednášky: LIDSKÉ VZTAHY, VIDĚNY TROCHU JINAK! Začínáme v neděli 23. listopadu 2003 ve 14,00 hod v sále Kulturního domu v Třešti. Po přestávce bude pokračovat program připravený dětmi a mládeží. Jako vždycky, můžete vzít s sebou malé občerstvení.

Tříkrálová sbírka

Již potřetí můžete konkrétním způsobem pomáhat potřebným lidem svou účastí na Tříkrálové sbírce. Potřebné informace podá farní charita. Nebojte se trochu „ztrapnit“, když budete chodit a koledovat pro dobrou věc.

VTIP TOHOTO ČÍSLA

Děda přijde ke zpovědi a přiznává se:

- Pane faráři, zhřešil jsem. Přes válku jsem schovával na půdě jednoho Žida.

- Ale, synu, není hřích pomoci člověku, ať už je jakékoliv víry.

- Pane faráři, ale já jsem od něho žádal za každý den 20 korun.

- Nóó... to už tak pěkné nebylo, ale to není velký hřích.

- To se mi ulevilo, pane faráři. A neměl bych mu už říct, že válka skončila?